

**Halime TOROS
ile
Söyleşi**

Konuşan:
Diñçer EŞİTGİN

Namrun'da doğdu. İlk ve ortaöğrenimini Mersin'de, üniversiteyi Ankara'da tamamladı. Çeşitli gazete ve dergilerde yazı ve hikâyeleri yayımlandı. 'Ateşin Çocukları, Suyun İnsanları', 'Bir Mekân Binbir Taş: Mardin', 'Bir Mekân Binbir Aşk: Akdamar Adası', 'Asya'nın Kandilleri' gibi TRT'nin birçok belgesel programının metinlerini yazdı.

ESERLERİ:

Tanımsız (Hikâye, 1990),
Sahurla Gelen Erkekler
(Hikâye, 1994),
Halkaların Ezgisi (Roman, 1997),
Asya'nın Kandilleri
(İnceleme-Araştırma, 2006),
Garip Hikâyeler Kitabı
(Hikâye, 2015).

Bu toprağın çocukları olarak tek tek hepimizi farklı şekillerde biçimlendiren, var eden bir birikime, ortak bir belleğe ve tahayyüle sahibiz.

- **İlk iki hikâye kitabınız *Tanımsız ve Sahurla Gelen Erkekler'in* yayımlanmasından çok uzun bir zaman sonra üçüncü hikâye kitabınız *Garip Hikâyeler Kitabı* 2015 yılında yayımlandı. Hikâye kitaplarınızın yayımlanışı arasında oluşan bu zaman aralıklarının sebebi üzerine konuşarak başlayabiliriz. Bu zaman aralıkları nasıl oluştu?**

Cevaplaması zor bir soru bu. Hayatımın hikâyesi bir anlamda. Anlatması güç. Türkiye’de yazar olmanın açmazları desem, sadece bir boyutunu izah etmiş olurum. Kimileri bu açmazlara rağmen verimli bir yazı hayatı sürdürebiliyor. Gıpta etmiyor değilim. Ben o gruptan değilim. Sadece yazarak hayatını sürdüren şanslı azınlıktan da değilim.

Öte yandan yazıyla, edebiyatla olan bağım kimi zamanlar gevşese de hiç kopmadı. Bunu istediğim zamanlar olmadı değil. Bu size garip gelebilir ama yazı beni kovalıyor gibi geliyor bazen. Öykü olmazsa roman, o olmazsa belgesel metinler, günlük kuşak programlara metin yazarlığı, arada birkaç gazete serüveni... Belki o zaman aralıklarının bir sebebi de budur. Bu ülkede yazar olmak, sadece yazarak yaşamak çok az istisna dışında ne yazık ki mümkün değil. Sonuç olarak yazarak yaşamak zor, yazmadan yaşamak da öyle.

Zamanla da hep derdim oldu ne yazık ki. Hiç bulunmak istemediğim hâlde yıllarımı geçirdiğim mekânlarla da. Bugünden baktığımda daha net görebildiğim şey, o yıllarda kendimi bir istifaya hazırlıyor olduğum. Zaten “Sahurla Gelen Erkekler” şu cümlelerle bitiyordu: “*Ben de bari şu yer yüzünde insanların diline dolanayım. Hiç olmazsa söz olayım.*” Memuriyetten istifa edip hem zamana hem de mekâna kavuşmam bu cümleden sonradır. Zamanla ilişkimin gergin olmadığı, hatırladıkça beni mutlu eden bir üç yıldır. Başka türlü *Halkaların Ezgisi*’ni yazamazdım.

- **Söz romanınıza gelmişken, hikâyeden romana nasıl geçtiğinizi sor-sam...**

Halkaların Ezgisi bir öykü olarak başladı. Yazdıkça öykünün imkânlarının anlatmak istediklerime yetmediğini fark ettim. Galiba insan yazarken hangi türde yazdığından çok, ne anlatmak, nasıl anlatmak istediğine odaklanıyor. Bunu mümkün kılan bazen roman, bazen öykü, bazen deneme oluyor. Bir tür yazarlık sezgisi diyelim buna. Üreteceğiniz “şey”i hangi türün daha olanaklı kıldığı yolunda, çok da düşünüp taşınmadan, süreç içinde edindiğiniz bir bilgi. Yazar değil, yazı kendi yolunu buluyor.

• *Sizi bu romanı yazmaya iten asıl sebep neydi peki?*

Roman seksenli yılların ikliminden doğdu. Hatırlayacak olursak, Türkiye'nin "başörtü meselesi" o yıllarda kimi genç kızların başörtüleriyle üniversiteye girme mücadelesi ile gündeme gelmişti. Seksenli yıllarda başörtülü olmak, günümüzden farklı olarak derin bir aşağılanmanın ve ötekileştirilmenin nesnesi olmak demekti aynı zamanda. Başörtüsü, her kesimin farklı anlamlar yüklediği bir simgeydi.

Her türlü baskıya göğüs geren, var olabilmek için çok büyük bedeller ödeyen başörtülü kadınlar her biri benzersiz ve biricik hikâyeleriyle değil bu simge değeri üzerinden çok konuşuldu, çok yazıldı. Makaleler, tezler, kitaplar... Herkes konuştu, kadınlar hariç. Aslında kendi aralarında

Ne yazık ki günümüzde gariplik Ebu Zer'i veya Yunus'un dizelerini değil, daha çok kimsesizler mezarlığını çağırıştırıyor.

konuştuklarını ama dışarıya sızdırmadıklarını söylemek daha doğru olur. O yıllarda dinî bir pratiği simgeleştirip sonra da ona olmadık anlamlar ve değerler yükleyen kadınlar değildi. Benim derdim bu suskunluğu bir yerinden kırmak çabasıydı. Bu derin ve insanı zehirleyen sükût etme hâline bir tür başkaldırıydı. Bu arada sadece kadınların konuşmadığını/ konuşmadığını söylersek eksik ifade etmiş oluruz. Sözcüğün gerçek anlamıyla, bizi birbirimize yakınlaştıran, hem kendimizi hem de başkalarını anlayabilmemizi, sevebilmemizi sağlayan, hayatımıza anlam ve zenginlik katan güçlü bir bağ olarak konuşmaktan söz ediyorum. Sözcüklerin, iddiaların içi sonradan boşalmadı, o zaman da boştu. O yıllardan bugüne belki çok şey değişmiş gibi görünse de aslında değişen fazla bir şey yok. O dönemin hikâyesi de günümüzün hikâyeleri de hâlâ anlatılmayı bekliyor diye düşünüyorum. Ben en azından anlatmayı denedim. Kitabın basılışının 28 Şubat'ın yaşandığı yıla denk gelmesi bir talihsizlikti. Herkes büyük bir ümitsizlik ve baskı altındayken anlattığım hikâyeyi kimse dinlemek istemedi. Üzüldüm mü, elbette. Hani Sait

Faik “yazmasam deli olacaktım” der ya, ben de anlatmasam deli olacaktım.

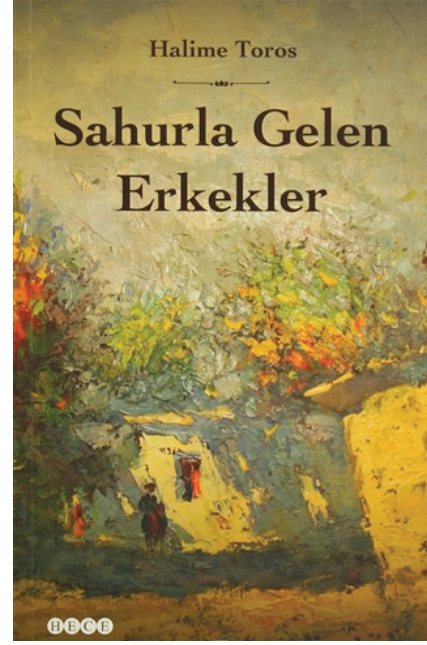
O dönemde özeleştiri yapabileceğimiz bir iklim, bir vasat oluşsaydı, konuşabilseydik, belki bugün her şey çok daha farklı olurdu. Son olarak böyle bir derdimizin de kalmadığını ekleyelim. Başımıza gelenleri bir de böyle düşüsek?

• **İlk hikâye kitabınızı ve romanınızı yeniden yayımlamayı düşünüyor musunuz?**

Tanımsız, adı üzerinde bir ilk kitap, öyle de kalmasını istiyorum. *Halıkların Ezgisi*'ni belki... Henüz karar vermiş değilim.

• **Sadece roman ve hikâye değil aynı zamanda belgeseller için metinler de kaleme aldınız. Birbirinden tamamen farklı yoğunlaşmalar gerektiğin bu yazma süreçlerinin herhâlde kendine özgü zorlukları olmalı. Bu zorluklardan bahsetseniz...**

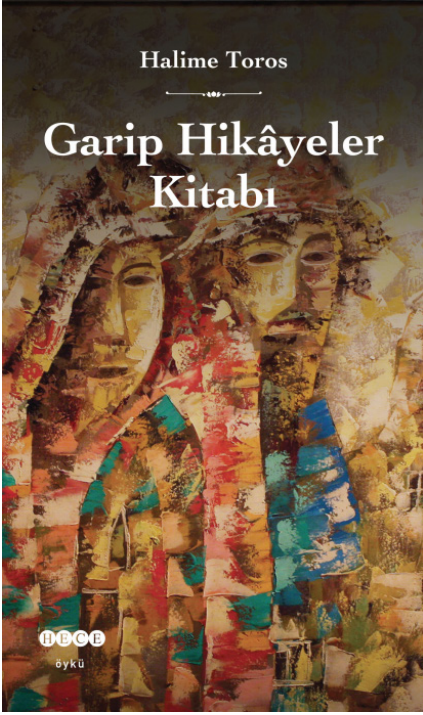
On sayfada anlatabileceğiniz bir temayı bir belgesel metninde en fazla bir buçuk sayfada anlatma mecburiyeti bir tarafla zorluk gibi görünebilir. Ama o zorluğun üstesinden gelmek için verdiğiniz uğraş size çok değerli bir şey armağan ediyor. Stefan Zweig'in ifadesiyle söyleyecek olursam, “vazgeçebilme sanatı”nı. Arı, duru bir dilin imkânlarını sezme-yi ve kullanmayı, fazlalıklardan ve gereksiz cümlelerden kurtulabilmeyi öğreniyorsunuz. Daha çok değil daha az söyleyerek anlatabiliyorsanız, izleyici veya okur metnin arkasındaki o söylenmeyen birikimi ve emeği

seziyor. Yine hikâyeciliğiniz de metinlere bir şekilde yansıyor. Özellikle “Asya'nın Kandilleri” belgeseli vesilesiyle sık sık duyduğum o belgesel metinlerde duyumsanan hikâyeye tadını önemsiyorum.

Bunun yanında bir belgelese metin yazmanın, öykü yazarken sahip olduğunuz özgürlüğü ve yalnızlığı kısıtlayan bir yönü de var. Sonuçta bir yönetmenin projesine dâhil oluyorsunuz. O uyumu yakalamak çok önemli. Nasıl ki iyi oyuncular kötü bir filmi kurtarmaya yetmiyorsa, sizin iyi bir metin yazmış olmanız ortaya çıkan eseri başarılı kılmaya yetmiyor. Yani birçok şeyin aynı anda bir araya gelmesi gerekiyor. Ortaya iyi bir eser çıktığında, bunun bir parçası olmanın farklı bir mutluluk duyuyor insan.

• **Sahurla Gelen Erkekler'in yeni baskısında bazı değişikliklere gitti-**

ğinizi söylemişsiniz. Ayrıca dergilerde yayımlanış ile kitap hâline geliş arasında çok kısa bir süre olmasına rağmen Garip Hikâyeler Kitabı'ndaki hikâyelerde de aynı durum söz konusu. Bu tür gözden geçirmeler hakkında genel olarak neler söylersiniz?

Aradan geçen yirmi bir yılda *Sahurla Gelen Erkekler*'in yeniden basılması için gelen hiçbir teklife sıcak bakmadım. Neden bilmem ama yeni bir öykü kitabıyla birlikte basılmasının daha uygun olacağını düşündüm hep. Nihayet *Garip Hikâyeler Kitabı*'nı bitirip *Sahurla Gelen Erkekler*'i gözden geçirmeye başladığımda eklemelerden çok çıkartmalar yaptım. Belki de yazdığım hikâyeleri uzun süre dinlenmeye bırakmamın bir nedeni de bu. Her zaman değişti-

rilecek, düzeltilecek, daha güzel ifade edilecek bir yönünü görüyorsunuz hikâyelerin. Bu anlamda evet, bir türlü tamam olmuyor aslında. Kitaplaştırdığımızda sadece bu eksik ve kusurlu hâline gönülsüzce rıza göstermiş oluyorsunuz.

• *Son kitabınızın adındaki 'garip' kelimesinin elbette birçok çağrışımı var. Kitabınızın adı bu çağrışım alanlarından en çok hangilerine yakındır sizce?*

İnsanlığın hâllerinden biri de dünyada bir garip gibi yaşamak. “Şu dünyada bir garip veya bir yolcu gibi ol” diyen kutlu sözü içi ürpererek duyabilen, hissedebilen insanlar var muhakkak. Öte yandan günümüzde garip olmak bir yönüyle çok zor; neredeyse Don Kişotvari bir duruş. Sürekli olarak dayak yemek veya alay edilmek de cabası. Başarmanın, başarılı olmanın her şeyin ölçütü olduğu bir çağda kimse garip olmak istemiyor. Tam da bu nedenle olmak istemediğimiz şeye dönüşüyoruz aslında. Bir anlamda o kimsesizlikte, gariplikte, yalnızlıkta buluşuyoruz. Öyle olmasaydı, görünür olmak için, her an, her saniye iletişimde olmak için bu kadar çabalar mıydık?

• *Türk Dili dergisinde hikâye yayımlamaya başlamanız, yeni bir kitabın gelmekte olduğunu müjdeliyordu. Bu hikâyeler “Yarım kalan hikâyeleri tamam eden Taşkent’e ve Bişkek’e...” ithafla açılan Garip Hikâyeler Kitabı ile okuyucu karşısına çıktı. Yarım kalmış hikâyeler, Taş-*

kent, Bişkek... Bu ifadeleri açmak ister misiniz?

Aslında “Halkaların Ezgisi”nden sonra yazdığım birkaç öykü vardı. Sonra araya Asya’nın Kandilleri girdi. Hem belgesel çalışması hem de bu çalışmayı kitaplaştırma süreci yıllarımı aldı. Yeniden öykü yazmaya istek duymadım uzunca bir süre. Ta ki 2011 yılında Paradigma Yayınları’ndan çıkan *Kızlar ve Babaları* kitabı için babamı anlatan bir metin yazmak üzere oturduğumda, hikâye yazmayı ne kadar özlediğimi hissettim. Metni iki akşama sığdırıp, hemen ertesi gün de Özbekistan’a gittim. Tam bir ay boyunca Ali Şir Nevai Tiyatrosu ve parkına nazır bir odada, kabataslak bir hesapla on beş yıldan sonra yeniden yazmaya başladım.

Kitaba adını veren *Garip Hikâyeler Kitabı*’ndaki öykülerin büyük bir kısmıysa 2014 yılında yine bir ay süreyle kaldığım Bişkek’te, Manas Bulvarı üzerindeki bir kafede sabah sekiz-akşam beş, masadan hiç kalkmadan yazıldı. Küçük bir not; yıllar yılı Attila İlhan’ın nasıl olup da bir kafede oturup yazabildiğini merak edip durmuştum. Bu merakımı da yıllar sonra tecrübe ederek gidermiş oldum.

Dolayısıyla bu iki şehre selamım ve minnetim sonsuz. Burada Ali Karaçalı’yı da anmak isterim. Onun öyküleri tamamlamam konusunda ısrarları olmasaydı, herhalde bu söyleşiyi yapıyor olmazdık.

• **Trafik kazaları, hikâyelerinizin belli bir bölümünde yoğun olarak gündeme geliyor. Bu trafik kazaları,**

Galiba insan yazarken hangi türde yazdığından çok, ne anlatmak, nasıl anlatmak istediğine odaklanıyor. Bunu mümkün kılan bazen roman, bazen öykü, bazen deneme oluyor.

bazen bir hikâye atmosferi oluşturuyor, bazen hikâyedeki ana problemi çözüyor, bazen de hikâyeyi sonlandırma işlevi üstleniyor. Sahurla Gelen Erkekler’de 180 km. hızla giden hikâye kişilerine bir şey olmazken, bu son hikâye kitabınızda -tam anlamıyla bir trafik kazası şeklinde olmasa da- geri viteste giden bir araba bile ölümlere yol açabiliyor. Özel bir sebebi var mı bu trafik kazalarının?

19. yüzyılın ünlü şairi Charles Baudelaire; “Trafığın içinde, kenarında, yanı sıra hareket etmeyi bilen biri trafiğin serbestçe gittiği o sonu gelmez kent koridorlarında her yere gidilebilir. Bu hareketlilik, kent kitlelerinin önüne büyük bir deneyim ve etkinlik zenginliği açmaktadır.” diyordu. Ona göre şehir sokaklarında hayatta kalabilmek için zorunlu o ani sıçramalar ve hamleler, aynı zamanda yaratıcı gücün de kaynağı olmuşlardır.

21. yüzyıldan bakıldığında ise, böylesi bir iyimserlik mümkün görünmüyor. Sokağa adımımızı atar atmaz hepimiz tehlikedeyiz. Bir kazaya ya da şiddete maruz kalma ihtimalimiz çok yüksek. Böyle olunca da her gün insan hayatının ne kadar değer-

siz olduğunu bir kez daha hatırlamak zorunda kalıyoruz. Burada, sahil yolunda bir bankta otururken kaldırıma çıkan bir arabanın çarpması sonucu ölümden dönen Adalet Ağaoğlu'nu analım. Kamuoyuna mal olmuş kişilerin kazaya uğraması yaşamının değerini bizlere hatırlatır gibi oluyor. Ya da kendi değersizliğimizi. Dolayısıyla bütün insani değerlerin sağlanması trafikte yapılıyor.

Şehirlerin odağında insan değil araçlar var. Akan bir trafiğin kıyısında bucağında, çarpılmadan, ezilmeden yaşamaya çalışıyoruz. Yol artık bize ait değil, bulvarlar da. Trafik bizi hem yoldan attı hem de yoldan çıkardı. Elbette bunu söylerken bu işleyişin asıl sorumlusu olan kültürel boyutu, öfkesi burnunda bir şiddet toplumuna dönüştüğümüzü göz ardı etmiyorum. Topluma tutulan bir ayna gibi trafik. Yola çıkmak, yolda olmak insan olma

Benim derdim bu suskunluğu bir yerinden kırmak çabasıydı. Bu derin ve insanı zehirleyen sükût etme hâline bir tür başkaldırıydı.

ya da insanlıktan çıkma potansiyelimizi ortaya çıkarıyor. Hikâyeleri de...

- *Hikâyelerinizin birçoğunda, gerçek ile hayalin iç içe geçtiği, hatta çoğu zaman hayal ile gerçeğin nerede başlayıp nerede bittiğinin fark edilmesi imkânsızlaşıyor. Birkaç cümlelerinizi alıntılarla söylemek istediklerimi somutlaştırmak isterim: “Düşler nerede biter, hayat nerede başlar unutmuş gibi görünüyor.” (Sahurla Gelen Erkekler, s. 15); “Belki bir düşünüyorum. Belki bir kalem beni düşünüyor. (...) benim tulumum mu onun öykülerini var eden, yoksa onun nefesi mi bu öyküde beni gerçek kılan?” (Garip Hikâyeler Kitabı, s. 22-23) ; “Belki de çoktan bir hayal olduk; eski bir hatıra, bölük pörçük bir çocukluk anısı, garip bir öykü kitabı, kederli bir ruh.” (Garip Hikâyeler Kitabı, s. 93). Son kitabınızın adında da bu belirsizliğin oluşturduğu ‘garip’lik, belirsizlik sezdiriliyor sanki. Okuyucunun bu belirsizliğin içinde kaybolması gibi siz de sanki bu belirsizliğin içinde kaybolarak yazıyor gibisiniz. Okuyucuyu da davet ettiğiniz bu büyüdü dünyaya dair neler söylemek istersiniz?*

Halime Toros

ASYA'NIN KANDİLLERİ

Bunu size nasıl anlatsam acaba? Belki bir ara heves edip başladığım, sonra bıraktığım neyle olan maceramdan söz edersem meramımı daha iyi ifade ederim. Biliyorsunuz neyden ses çıkarmak dünyanın en güç işlerinden biri. Başpareyi dudaklarınızda gezdirip dursanız da nefesiniz tükeninceye kadar üflesiniz de hiç ses çıkmıyor. Çünkü üflemeyi bilmiyorsunuz. Önce aldığınız neyde kusur arıyorsunuz. Bu neyden ses çıkmadığını düşünüyorsunuz. Sonra kendinizde kusur arıyorsunuz. Pes etmeyip devam ederseniz neyden ses çıkarabildiğiniz o an ile buluşuyorsunuz. Bunu başardığım ana ilişkin hissettiklerim başlı başına bir hikâye konusu. Bunun yanında var olup da bizim göremediğimiz, işiteemediğimiz ya da hissedemediğimiz, idrak edemediğimiz ne kadar çok şey olabileceğini günlerce düşündüğümü

hatırlıyorum. Elbette böyle bir bilginiz var ama bir de idrak anları var. İşte “Avrat Yatağı” da öyle. Hayal gücüyle, ilhamla, sezgiyle, düşünle ulaşılabilen uzak bir ülke gibi. Zaten vardı, sadece bir kalem tarafından dile gelmeyi bekliyordu. Benim bütün çabam kulak verip ne söylediklerini işitmek, sonra da bunu sözcüklere dökmek oldu. Bunu söylerken basit bir aktarımdan değil, karşılaşmaktan doğan bir etkileşimden söz ediyorum. Anlatılabilecek bir “hâl” değil. Kimi rüyalardan uyandıığımızda içine düştüğümüz kafa karışıklığına benziyor. Cuang Cou’nun o meşhur kelebek rüyası gibi.

- *Toplumda sesini duyuramayanların, kıyıda köşede kalmışların, dul kadınların, engellilerin, yetiştirme yurduna itilmiş kimsesizlerin, gariplerin vs. görünür kılınmasına çaba gösteren anlatıcılar var hikâyelerinizde. Bu tür insanlara yer açmanızın, kendi hikâyeciliğinizde özel bir yeri olduğunu düşünür müsünüz?*

Aslında kıyıda köşede kalmışlık tamamen bizim nereden baktığımızla, konumlandığımız yerle ilgili. Benim baktığım yerden gariplik uzağımızda değil, içimizde, en derinimizde. Bizim kıyıda köşede kalmış yanımız gariplik, bağırsak da işitilmeyen sesimiz, o derin yalnızlığımız, sakladığımız utançlarımız... Utanılacak bir hâle gelen zayıflığımız. Bazen bizi yoklayıp da bir anlam veremediğimiz hüznümüz. Ne yazık ki günümüzde gariplik Ebu Zer’i veya Yunus’un dizelerini değil, daha çok kimsesizler mezarlığını çağırıyor. Bilmem sorunuzun cevabı oldu mu?

• *Hikâyelerinizde, eski anlatı geleneklerine, masallara, destanlara bazen gizli bazen açık göndermeler söz konusu. Hikâyelerinizi yoğun bir şekilde beslediği görülen bu masallar, destanlar, halk inanışları vs. ile ilişkinizi ve bu ilişkinin kaynaklarını sorsam, neler söylersiniz?*

Bu toprağın çocukları olarak tek tek hepimizi farklı şekillerde biçimlendiren, var eden bir birikime, ortak bir belleğe ve tahayyüle sahibiz. Dinlediklerimiz, işittiklerimiz, tanıklıklarımız, yaşayarak tecrübe ettiklerimiz, tevarüs ettiklerimiz, okuma serüvenimiz, yönelimlerimiz... Buna kulağımıza okunan ezandan başlayarak anelerimizin sabah namazından sonra çiçekleri okşayarak sularken okuduğu ilahileri, her gece hiç bıkmadan dinlediğimiz masalları, dahası unuttuklarımızı da ekleyebiliriz. Sonra bir gün belki bir çağrışım, belki bir anı veya bir düş, bir yankı olarak geri dönüyorlar. Dolayısıyla sizin bahsettiğiniz anlamda iradi bir çaba ya da yönelim içinde değilim. Bundan kaçınıyorum da. Her zaman malzemeleştirme riski taşır çünkü. Bunu yapanlar var biliyorsunuz. Öte yandan yapıp ettiğimiz ya da söylediğimiz her şeyin bu mirasa, bu kültüre dayandığı düşünülecek olursa, doğal olarak hikâyemizin gelip dayandığı yer de burası. Bütün mesele sahici ve samimi olabilmekte. Umarım hissettirebilmişimdir.

• *Sahurla Gelen Erkekler ve Garip Hikâyeler Kitabı birlikte okunduğunda, hikâyelerinizde birbiriyle birçok yönden farklılık arz eden okuryazar*

tipleri söz konusu. Siz kendinizi nasıl bir okuryazar olarak tanımlarsınız?

Eduardo Galeno *Biz Hayır Diyoruz* kitabında üslubunu geliştirmesinde ustası olarak gördüğü Juan Rulfo'nun payını şöyle anlatır: “*Şu arkasında silgisi olan eski kalemlerle yazar gibi yazmak lazım, derdi bana, çünkü ucundan çok arkasıyla yazılır kalemin, yani ekleyerek değil; silerek.*”

Benim bu anlamda bir ustam olmadı. Ama bütün kitaplar ve yazarlar aynı zamanda ustam oldu. Yazmaya ilk başladığım yıllarda rahmetli Cemil Meriç'in, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın, Yahya Kemal Beyatlı'nın eserleri mesela, okumaktan aldığım zevkin yanında, dilde üslubun önemini, dilin önemini idrak etmemi sağlamıştır. Yine kimi kitapta nasıl yazılması, kiminde de nasıl yazılmaması gerektiğine dair ipuçları bulmuşumdur. Aslında insanın okuma serüveni de tıpkı yazmak gibi yaratıcı bir uğraş. Her ikisi de daha yoğun, daha derin, daha zengin bir hayata duyduğumuz özlem ve arayıştan kaynaklanıyor.

• *Garip Hikâyeler Kitabı'ndan sonra sırada ne var diye sorsam...*

Bu sorunun yanıtı *Garip Hikâyeler Kitabı*'nın içinde saklı. Şimdilik bu kadarını söyleyeyim.

• *Peki, bu sorunun cevabını dikkatli okuyuculara bırakalım... “Şimdi herkes çok konuşuyor ulu orta. İnsan susması geliyor.” diyen bir yazarı ko-nuştururken işimi kolaylaştırdığınız, sorularımı içtenlikle cevapladığınız için teşekkür ederim.*